

VISKY ANDRÁS

Két sírkőre

Végakarat

A poromat is vidd magaddal, mondta
 anyám, ne hagyj itt belőlem semmit,
 mondta, miután aláírta végakaratát.
 A fogság földjében nincs megnyugvása
 a testnek. Hároméves voltam. Szétomló
 betűk, egymás mellé rekesztett idegenek.
 N.-re hagyta mind a hét gyermekét. Egy
 milicista jött meg egy másik hivatalos
 személy. Okmánybélyeget is hoztak.
 És pecsétnyomót lila pecsétpárnával.
 Keresztet vetettek, amikor elmentek.
 Soha nem láttuk őket ügyetlennek.
 Anyám elmosolyodott. Próbáltam
 elképzelni, hogyan földeljük el, de nem
 ment. Úgy szerettem a testét, mint a
 tenmagamét. Keze karomon nyugodott,
 hidegen, erőtlenül. Őt hideg gyertya nyoma
 a csuklóm felett. Megmaradt, itt van.
 Jönnék Isten szárnyas besúgóí, mondta,
 amikor lecsuklott halálszép feje a szalmára.

Szünetjel

Amikor a titkosrendőrség ügynökei jöttek hozzánk,
 apám terített asztalhoz ültette őket, majd elővette a
 Szentírást és felolvasta a besúgók zsoltárát, a Dávid
 prófétától származó rettenetes maszkiált, az első szótól
 az utolsóig: *Mit dicsekszel gonoszságoddal, /
 hatalomnak embere? / Hiszen a Mindenható szeretete
 mindig megmarad! / Romlásomra törsz, te cselszövő! /
 Nyelved olyan, mint az éles borotva. / A rosszat
 szereted, nem a jót, / a hazugságot, nem az igaz
 beszédet. // (Szela.) // Szeretsz bántó szavakat
 mondani, / álnok a nyelved. // Össze is tör téged a
 Magasságban Lakozó végleg, / megragad, kiránt
 sátradból, / kitép gyökerestül az élők földjéből. //
 (Szela.) // Látják ezt az igazak és félnek, / rajta meg
 nevetni fognak. / Ez az az ember – mondják –, akinek
 nem kellett a Mindenható oltalma, / hanem nagy
 gazdagságában bízott, / és a megrontásban volt erős. //*

*De én olyan vagyok, mint a viruló olajfa, / az Égben
Lakó házában lehetek, / bízom a Világ Ura szeretetében
most és mindenkor. / Hálát adok neked mindenkor, /
mert te munkálsz. / Nevedben reménykedem, mert
jó vagy híveidhez. És amikor az első Szelához ért és
szünetet tartott az előírás szerint, úgy állt előttünk, mint
akit Isten lélegzete fojtogat, a másodiknál akkora csönd
áradt a szobába, mint két harangütés között, a legvégén
meg, amikor teljes valójával a Nevet – áldott legyen! –
szólította meg, mintha tűzből tért volna vissza, azon
csodálkozva maga is, hogy életben maradt,
visszatérhetett az övéi közé a Földre, íme, itt van, itt
vagyok, lássanak hozzá, uraim, ne féljenek, napjainkhoz
napokat told, miért is teszi, az Egyedül Hatalmas.*

